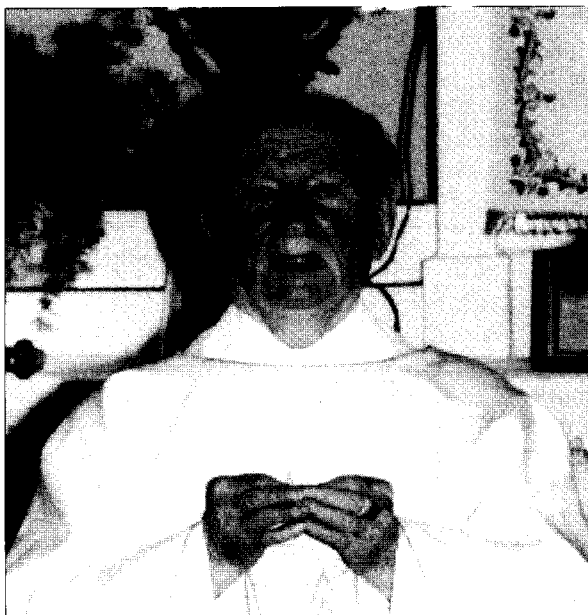

90 éves a Somogy megyei zoológus pap - tudós Dr. Iharos Gyula

VARGHA BÉLA

Sok szeretettel és őszinte tisztelettel köszöntjük a fél évszázada Somogy megyében élő pap - tudóst, a nemzetközi hírű zoológust, a medveállatkák neves kutatóját, Balatonfenyves díszpolgárát dr. Iharos Gyula premontrei kanonok püspöki tanácsost 90. születésnapján.

1. ábra: Dr. Iharos Gyula 1999. augusztus 26-i vasmiséjén

Dr. Iharos Gyula 1910. október 28-án született Szombathelyen. A Premontrei gimnáziumban érettségizett, majd 1929-ben Csornán belépett a premontrei rendbe, ahol az Alfonz nevet kapta. Egyetemi tanulmányait 1932-ben kezdte el a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen. Zoológiát dr. Dudich Endre professzortól tanult, aki doktori értekezés témájául ajánlotta számára a medveállatkák kutatását. 1934. augusztus 26-án Győrben szentelték pappá. Természetrajz - földrajz szakos diplomáját megszerelve 1937-ben kezdte el tanári pályáját, a keszthelyi premontrei gimnáziumban. 1939-ben bölcsészdoktori címet kapott. 1941 - 43 között Szombathelyen tanított a Premontrei rend Szent Norbert gimnáziumában. 1943-tól ismét Keszthelyen tanít. 1943 és 1945 között a Keszthelyi Mezőgazdasági Akadémia tanára. 1948. január 28-án Mindszenty József bíboros hercegprímás esztergomi érsek a természetrajz tanulmányi felügyelőjévé nevezi ki. 1949. szeptember 19-től a Katolikus Tanárvizsgáló Bizottság vizsgáztató tagja az állattan szakterületen. Politikai okok miatt tanári pályája megszakad. Egy évig

fizikai munkásként dolgozik egy keszthelyi asztalosműhelyben. Az 1940 -es évek végén Balatonkeresztúron káplán. 1950-ben főpásztora új egyházközség megszervezésével bízta meg. Balatonfenyvesen templomot épít, amelyet 1958-ban szentelnek fel, s amelynek egészen nyugdíjba vonulásáig plébánosa. Lelkipásztori tevékenységéért 1963 -ban püspöki tanácsosi címet kap. 1986. augusztus 26-án mutatta be aranymiséjét, amely jubileumról II. János Pál pápa is megemlékezett és táviratban köszöntötte. 1993-ban meggyengült egészségi állapota miatt nyugalomba vonult. 1994 év végén a Magyar Biológiai Társaság Állattani Szakosztálya köszöntötte abból az alkalomból, hogy 85. életévébe lépett és 60 éve kezdte el Tardigrada-kutatását. 1996-ban Balatonfenyves első díszpolgárává választották a településen végzett több évtizedes lelképásztori és tudományos tevékenysége elismeréseként. 1998-ban a Szent Gellért díjjal tüntették ki. Pappá szentelésének 65 éves jubileumán 1999. augusztus 26-án mutatta be vasmiséjét szerzetes- és paptársai, valamint az Őt e ritka és különleges eseményen személyes megjelenésével megtisztelő dr. Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök és dr. Horváth Lóránt Ödön premontrei apát, csornai prépost-prelátus koncelebrálásával. (Kaposvári megyéspüspöke levélben köszöntötte.)

Dr. Iharos Gyula tardigrada-vizsgálatait 1934-ben kezdi el, eredményeit 1936-tól közli ameddig mindössze öt faj volt ismeretes hazánk jelenlegi területéről. 1936 májusában részt vesz a dr. Dudich Endre professzor által vezetett 11 tagú kutatócsoport tagjaként a Kőszegi-hegység részletes faunisztikai feltárása céljából szervezett gyűjtőúton. 1937-ben 26 fajról (mint irodalmi adatról) és saját kutatási eredményei alapján 39 további fajról számol be, amelyek a történelmi Magyarország területén bizonyítottan előfordulnak. További vizsgálati eredményeként 1956-ban hazánk jelenlegi területén 43 faj előfordulásáról, 1967-ben pedig már 100 Tardigrada faj előfordulásáról tudósít. 1943-tól nyaranta a Tihanyi Biológiai Kutatóintézet vendégkutatója. Az 1960-as évek elejétől közel két évtizeden át aktívan kutatja a Bakony tardigradait, mint a „Bakony természeti képe” c. kutatási program munkaközösségének tagja. Dolgozott egyetemek és múzeumok felkerésére s a bécsi Talajkutató Intézetnek is. Az 1940-es 1950-es években folyamatosan jelennek meg hazai vizsgálati eredményei. 1963-tól több tanulmányban dolgozza fel a Bakony-hegység Tardigrada-faunáját. Feltárja a Mecsek-hegység, a Szigligeti arborétum, különböző védett területek (Barcsi borókás, Bátorliget, Kiskunsági Nemzeti Park, Tihanyi-félsziget, Zselic) Tardigrada - előfordulásait.

2. ábra: 1936. májusában a Kőszegi-hegységben zoológiai kutatómunkát végző tudósok: (balról jobbra) Móczár László, dr. Soós Árpád, ifj. Fábíán Gyula, Wojnárovich Elek, Kaszab Zoltán, prof. dr. Dudich Endre, dr. Kesselyák Adorján, Szent-Iványi József, Iharos Alfonz, dr. Balogh János

1961-től kezdődően közli a külföldi vizsgálati minták kutatási eredményeit. Munkáival adatokat szolgáltat Argentína, Ausztria, Bolívia, Brazília, Bulgária, Chile, Grúzia, India, Jugoszlávia, Kamerun, Kanada, Korea, Mongólia, Paraguay, Románia, St. Lucia, Szlovákia, Tunézia, Uj-Guinea, Uruguay, Vietnam faunajegyzékéhez. 1956-ban jelenik meg a Magyarország állatvilága sorozatban Tardigrada-kötete, 1967-ben és 1985-ben közli Magyarország Tardigrada-fauna jegyzékét. A taxonómiai - szisztematikai - faunisztikai feldolgozás mellett mindig szem előtt tartja és vizsgálja, értékeli a cönológiai - ökológiai összefüggéseket és kapcsolatokat is. Már 1937-ben felhívja a figyelmet arra, hogy a medveállatok a tiszta, szennyezésmentes környezetet kedvelik, s ezzel előfutára a bioindikációs lehetőségek kutatásának és alkalmazásának.

Dr. Iharos Gyula a hazai Tardigrada-fauna feltárásával elévülhetetlen, maradandó érdemeket szerzett. A hazai faunalistát 5 fajról 101 fajra bővítette. (Jelenleg 123 faj ismert hazánk területéről.) Tudományos munkájának további eredménye, hogy leírt a tudományra új 47 fajt és 9 alfajt valamint 1 genust. (Jelenleg közel 850 Tardigrada-faj ismert.) Tudományos közleményeinek száma 54, amelynek 63%-a idegen nyelven, 96%-a hazai tudományos kiadványban jelent meg. Ez utóbbi tényt e sorok írója szükségesnek tartja külön kiemelni és hangsúlyozni, annak ellenére, hogy a mai elvárások ezzel ellentétesek.

Napjainkban nem „praktikus” hazai kiadványban publikálni (különösen nem anyanyelvünkön), mert „kívánatosabb” a külföldi, még akkor is, ha az alacsonyabb színvonalú. Dr. Iharos Gyula munkásságának példája azt igazolja, hogy az értékes munkát a nemzetközi szakvélemény akkor is elfogadja, ha az Magyarországon jelenik meg. Ennek bizonyítéka az a számtalan, közleményeire vonatkozó hivatkozás, amellyel a szakirodalomban találkozhatunk.

Ezért külön kiemelendőnek tartom, hogy dr. Iharos Gyula Magyarországon és részben anyanyelvén, magyarul (a hazai tudományos nyelvet ápolva) közölte kutatási eredményeit, az új fajok leírását, amellyel megbecsülést és tekintélyt szerzett hazánkban, a magyar zoológiának és hazai kiadványainknak is. Munkásságának és tudományos tevékenysége eredményeinek egyértelmű értékelését és elismerését bizonyítják a tiszteletére, őrá elnevezett Tardigrada - fajok.

- 1., *Hypsibius iharosi* Bartos, 1941
- 2., *Echiniscus iharosi* Rudescu, 1964 = *E. merokensis* Richters, 1904 (syn.)
- 3., *Isohypsibius gyulai* (Mihelcic, 1971)
- 4., *Macrobotus iharosi* Pilato, Binda et Catanzaro, 1991
- 5., *Diphascon* (*D.*) *iharosi* Vargha, 1995

Dr. Iharos Gyula lelkipásztori, tanári és tudományos munkásságáról 1986-ban megemlékeztek a „Katolikus Szó” -ban. 1992-ben a „Napló” -ban méltatták zoológusi érdemeit és ismertették életpályáját. 1994-ben a „Fenyvesi Újság” -ban írtak tevékenységéről. 1996-ban ugyanott és a „Zöld Balatoni Futár” -ban számoltak be díszpolgári kitüntetéséről és életútjáról. 1998-ban pedig a szombathelyi Szent Norbert Gimnázium évkönyvében jelent meg róla tanulmány.

Dr. Iharos Gyula munkássága, nemzetközileg elismert és értékelt tudományos tevékenysége örök és maradandó értékű. Neve kitörölhetetlenül fennmarad a magyar és az egyetemes zoológiában annak ellenére, hogy a megérdemelt és kiérdemelt hivatalos hazai szakmai elismerés és az életmű, annak értékeivel arányos megbecsülése és kifejezése még mindig késik !

További szép éveket és jó egészséget kívánva köszöntjük dr. Iharos Gyulát a köztisztelettel övezett nagyszerű embert, a szeretett tanárt, az önzetlen lelkipásztort, a lelkes kutatót, a neves természetbúvárt, a kiváló zoológust.

Isten éltesen sokáig!

	Genus	Species	Subspecies
Amphibolus	-	1	-
Astatumen	-	1	-
Diphascon	-	3	-
Doryphoribius	-	1	-
Echiniscus	-	6	-
Echinursellus	1	1	-
Hypechiniscus	-	-	3
Hypsibius	-	1	-
Isohypsibius	-	23	2
Macrobotus	-	6	1
Pseudechiniscus	-	2	3
Pseudodiphascon	-	1	-
Xerobiotus	-	1	-
Összesen	1	47	9

1. táblázat: Dr. Iharos Gyula által leírt új Tardigrada fajok és alfajok összesítése

Irodalom:

Anonym. 1986: Nemzetközi Zoológiai társaságok papja. Egy magyar tudós pap aranymiséje - A Szentatya távirata. - Katolikus szó, 1986.
Anonym. 1996: A nyitány sikerült. - Fenyvesi újság 1996 június : 6 - 7.
Búza P. 1994: Fenyvesiek. A tudós tisztelendő. - Fenyvesi újság 1994 január : 2.
Eiben O. 1998: Dr. Iharos Alfonz, a tudós premontrei tanár és hatása a magyar biológiára.

- A Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnázium Évkönyve 1997 / 98 : 53 - 58.
Süli F. 1996: A világ maga a mesés Balatonfenyves. - Zöld Balatoni Futár 3 (5) : 20.
Tóth S. 1992: A Bakony természetvilágának kutatói. Dr. Iharos Gyula. - Napló 1992. jan. 29.
Víg K. 1997: A Nyugat-magyarországi-peremvidék állattani kutatásának rövid története. - Vasi Szemle 51 (3) : 267 - 284.

Dr. Gyula Iharos, priest-scientist, living in Somogy County, is 90 years old

BÉLA VARGHA

Dr. Gyula Iharos was born in Szombathely on 28th October 1910. He also attended secondary grammar school in Szombathely and continued his studies at Pázmány Péter University in Budapest. In 1929 he joined to Premontre holy order. He was ordained in 1934. Since 1937 he had been teaching in Keszthely and Szombathely. He got a doctor's degree in 1939. At the end of 1940-s he had to give up his teacher job due to political reasons.

At first he was a chaplain, than a parish priest in Balatonfenyves until his retirement (1993).

From 1963 he was a political councillor and was conferred the title of honorary citizen of the village of Balatonfenyves.

In 1934 he started his research work on Tardigrada. He increased the number of Tardigrada species living in Hungary from 5 to 101 by his research work.

He made investigations on the fauna of Tardigrada not only in Hungary but also in other continents. 1 new genus, 47 species and 9 subspecies were described by him. 5 species were named after his name. The numbers of his scientific papers are 54.

Ssz.	Év	Lelőhely	Eredeti leírás	Jelenlegi besorolás
1.	1936	Magyarország	<i>Echiniscus batramiae</i>	<i>Echiniscus batramiae</i> Iharos, 1936
2.	1936	Románia	<i>Pseudechiniscus transsylvanicus</i>	<i>Pseudechiniscus transsylvanicus</i> Iharos, 1936
	(1940)	Románia	<i>Hypsibius montanus</i>	= <i>Hypsibius iharosi</i> (Bartos, 1941)
3.	1940	Magyarország	<i>Macrobiotus artipharyngis</i>	<i>Macrobiotus artipharyngis</i> Iharos, 1940
4.	1962	Magyarország	<i>Hypsibius punctatus</i>	<i>Diphascon punctatum</i> (Iharos, 1962)
5.	1963	Argentína	<i>Macrobiotus papillosus</i>	<i>Macrobiotus papillosus</i> Iharos, 1963
6.	1963	Argentína	<i>Pseudechiniscus novaezeelandiae</i> f. <i>aspinosa</i>	<i>Pseudechiniscus novaezeelandiae</i> ssp. <i>aspinosa</i> Iharos, 1963
7.	1963	Argentína	<i>Pseudechiniscus novaezeelandiae</i> f. <i>laterospina</i>	<i>Pseudechiniscus novaezeelandiae</i> ssp. <i>laterospinosa</i> Iharos, 1963
8.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius bakonyiensis</i>	<i>Isohypsibius bakonyiensis</i> (Iharos, 1964)
9.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius bisbullatus</i>	<i>Diphascon bisbullatum</i> (Iharos, 1964)
10.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius dudichi</i>	<i>Isohypsibius dudichi</i> (Iharos, 1964)
11.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius halapiensis</i>	<i>Diphascon halapiense</i> (Iharos, 1964)
12.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius helenae</i>	<i>Isohypsibius helenae</i> (Iharos, 1964)
13.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius josephi</i>	<i>Isohypsibius josephi</i> (Iharos, 1964)
14.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius latiunguis</i>	<i>Isohypsibius latiunguis</i> (Iharos, 1964)
15.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius mammillosus</i>	<i>Isohypsibius mammillosus</i> (Iharos, 1964)
16.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius mihelcici</i>	<i>Isohypsibius mihelcici</i> (Iharos, 1964)
17.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius pratensis</i>	<i>Isohypsibius pratensis</i> (Iharos, 1964)
18.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius theresiae</i>	<i>Isohypsibius theresiae</i> (Iharos, 1964)
19.	1964	Magyarország	<i>Hypsibius truncorum</i>	<i>Isohypsibius truncorum</i> (Iharos, 1964)
20.	1964	Magyarország	<i>Pseudechiniscus ramazzottii</i> f. <i>facetialis</i>	<i>Pseudechiniscus ramazzottii</i> ssp. <i>facetialis</i> Iharos, 1964
21.	1966	Ausztria	<i>Hypsibius austriacus</i>	<i>Isohypsibius austriacus</i> (Iharos, 1966)
22.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius bartosi</i>	<i>Isohypsibius bartosi</i> (Iharos, 1966)
23.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius brevispinosus</i>	<i>Isohypsibius brevispinosus</i> (Iharos, 1966)
24.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius flavus</i>	<i>Doryphoribius flavus</i> (Iharos, 1966)
25.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius gracilis</i>	<i>Isohypsibius gracilis</i> (Iharos, 1966)
26.	1966	Ausztria	<i>Hypsibius leithaicus</i>	<i>Isohypsibius leithaicus</i> (Iharos, 1966)
27.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius lunulatus</i>	<i>Isohypsibius lunulatus</i> (Iharos, 1966)
28.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius pappi</i>	<i>Isohypsibius pappi</i> (Iharos, 1966)
29.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius rudescui</i>	<i>Isohypsibius rudescui</i> (Iharos, 1966)
30.	1966	Magyarország	<i>Hypsibius silvicola</i>	<i>Isohypsibius silvicola</i> (Iharos, 1966)
31.	1966	Magyarország	<i>Itaquascon ramazzottii</i>	<i>Astatumen ramazzottii</i> (Iharos, 1966)
32.	1966	Magyarország	<i>Macrobiotus csotiensis</i>	<i>Macrobiotus csotiensis</i> Iharos, 1966
33.	1966	Ausztria	<i>Macrobiotus pseudohufelandii</i>	<i>Xerobiotus pseudohufelandii</i> (Iharos, 1966)
34.	1966	Ausztria	<i>Macrobiotus submorulatus</i>	<i>Macrobiotus submorulatus</i> Iharos, 1966
35.	1967	Új-Guinea	<i>Echiniscus moniliatus</i>	<i>Echiniscus moniliatus</i> Iharos, 1967
36.	1967	Új-Guinea	<i>Hypsibius novaeguineae</i>	<i>Isohypsibius novaeguineae</i> (Iharos, 1967)
37.	1968	Chile	<i>Echinursellus longiunguis</i>	<i>Echinursellus longiunguis</i> Iharos, 1968
38.	1969	Chile	<i>Echiniscus murrayi</i>	<i>Echiniscus murrayi</i> Iharos, 1969
39.	1969	Kamerun	<i>Hypsibius cameruni</i>	<i>Isohypsibius cameruni</i> (Iharos, 1969)
40.	1969	Kamerun	<i>Hypsibius maculatus</i>	<i>Hypsibius maculatus</i> Iharos, 1969
41.	1969	India	<i>Hypsibius papillifer indicus</i>	<i>Isohypsibius papillifer</i> ssp. <i>indicus</i> (Iharos, 1969)
42.	1969	Vietnam	<i>Hypsibius vietnamensis</i>	<i>Isohypsibius vietnamensis</i> (Iharos, 1969)
43.	1969	Vietnam	<i>Macrobiotus diphasconoides</i>	<i>Pseudodiphascon diphasconoide</i> (Iharos, 1969)
44.	1969	India	<i>Macrobiotus topali</i>	<i>Macrobiotus topali</i> Iharos, 1969
45.	1969	Vietnam	<i>Pseudechiniscus quadrilobatus</i>	<i>Pseudechiniscus quadrilobatus</i> Iharos, 1969
46.	1970	Magyarország	<i>Hypsibius eplenyiensis</i>	<i>Isohypsibius eplenyiensis</i> (Iharos, 1970)
47.	1971	Korea	<i>Hypsibius granulifer koreaensis</i>	<i>Isohypsibius granulifer</i> ssp. <i>koreanensis</i> (Iharos, 1971)
48.	1971	Korea	<i>Macrobiotus mahunkai</i>	<i>Amphibolus mahunkai</i> (Iharos, 1971)
49.	1973	Új-Guinea	<i>Echiniscus baloghi</i>	<i>Echiniscus baioghi</i> Iharos, 1973
	(1973)	Mongólia	<i>Echiniscus filamentosus mongoliensis</i>	= <i>Echiniscus testudo</i> (Doyere, 1840))
50.	1973	Korea	<i>Echiniscus gladiator bigladii</i>	<i>Hypechiniscus gladiator</i> ssp. <i>bigladii</i> (Iharos, 1973)
51.	1973	Korea	<i>Echiniscus gladiator</i> f. <i>fissigladii</i>	<i>Hypechiniscus gladiator</i> ssp. <i>fissigladii</i> (Iharos, 1973)
52.	1973	Korea	<i>Echiniscus gladiator</i> f. <i>spinulosa</i>	<i>Hypechiniscus gladiator</i> ssp. <i>spinulosa</i> (Iharos, 1973)
53.	1973	Korea	<i>Echiniscus mihelcici</i>	<i>Echiniscus mihelcici</i> Iharos, 1973
	(1973)	Kanada	<i>Echiniscus szaboi</i>	= <i>Echiniscus dearmatus</i> (Bartos, 1935)
54.	1973	Új-Guinea	<i>Macrobiotus hufelandii maculatus</i>	<i>Macrobiotus hufelandii</i> ssp. <i>maculatus</i> Iharos, 1973
55.	1973	Új-Guinea	<i>Macrobiotus wauensis</i>	<i>Macrobiotus wauensis</i> Iharos, 1973
56.	1982	Korea	<i>Echiniscus montanus</i>	<i>Echiniscus montanus</i> Iharos, 1982

2. táblázat: Dr. Iharos Gyula által leírt új Tardigrada fajok és alfajok

Dr. Iharos Gyula publikációs tevékenysége

1. Felföldy L., Iharos A. (1947): A mohaszövetkezetek és a Tardigradum-fauna közti összefüggés a Tihanyi-félsziget északi partvonalán. - *Borbásia* 7: 31 - 38.
2. Homonnay S., Iharos Gy., Kolosváry G., Sterbetz I., Vasvári M. (1965) : Zoologische Ergebnisse der Tiszaforschungen aus dem Jahre 1962. - *Tiscia* (Szeged) 1965: 71-80.
3. Iharos A. (1936): Zwei neue Tardigraden-Arten. - *Zool. Anz.* 115: 219 - 220.
4. Iharos A. (1937): A magyarországi medveállatocskák. - *Math. és Term.tud. Ért.* 56: 982 - 1041.
5. Iharos A. (1937): Medveállatocskák Kőszeg vidékéről. - *Vasi Szemle* 4: 269 - 272.
6. Iharos A. (1938): Beitrage zur Tardigradenfauna des Komitates Bars. - *Fragm. faun. hung.* 1: 50 - 52.
7. Iharos A. (1940): Adatok Magyarország Tardigrada faunájához. - *A keszthelyi Prem. Gimn. Évk.* 1940: 15 - 32.
8. Iharos A. (1945): A medveállatocskák gyűjtése és konzerválása. - *Fragm. faun. hung.* 17: 24 - 30.
9. Iharos A. (1947): The Tardigrada fauna of the Tihany peninsula. - *Arch. biol. hung.* 17: 38 - 43.
10. Iharos A. (1948) : Medveállatocskák. - *Tardigrada*. - in: Dudich E. (szerk.) *Az állatok gyűjtése I. rész* pp. 126 - 132, OMTTM Budapest.
11. Iharos Gy. (1956): Féreglábúak I., Medveállatkák, Archipodiata I., Tardigrada. *Fauna Hungariae* 14:1 - 42.
12. Iharos Gy. (1958): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Ungarns. I. - *Opusc. zool.* 2: 37 - 39.
13. Iharos Gy. (1959): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Ungarns. II. - *Opusc. zool.* 3: 61 - 62.
14. Iharos Gy. (1959): A Balaton vízterületének és parti övének Tardigradáiról. - *Annal. Biol. Tihany.* 26: 247 - 264.
15. Iharos Gy. (1960): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Ungarns. III. - *Opusc. zool.* 3: 137 - 144.
16. Iharos Gy. (1961): Grundlage der Tardigradenfauna Bulgariens. *Acta zool. hung.* 7: 111 - 118.
17. Iharos Gy. (1962): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Ungarns. IV. - *Opusc. zool.* 4: 85 - 87.
18. Iharos Gy. (1962): A Tihanyi-félsziget Tardigrada faunája. - *Állatt. Közl.* 49: 55 - 61.
19. Iharos Gy. (1963): A Bakony-hegység Tardigradafaunája, I. - *Állatt. Közl.* 50: 59 - 67.
20. Iharos Gy. (1963): The Zoological Results of Gy. Topal's Collectings in South Argentina. 3. Tardigrada. - *Annals hist.-nat. Mus. natn. hung.* 55: 293 - 299.
21. Iharos Gy. (1963): A Mecsek-hegység Tardigradafaunájának vizsgálata. - *Janus Pannonius Múz. Évk.* 8: 53 - 73.
22. Iharos Gy. (1964): A balatoni nádasok bevonatának Tardigradái. - *Állatt. Közl.* 51: 49 - 53.
23. Iharos Gy. (1964): Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Ungarns. V. - *Opusc. zool.* 5: 57 - 67.
24. Iharos Gy. (1965): Ergebnisse der zoologischen Forschungen von Dr. Z. Kaszab in der Mongolei. 28. Tardigrada. - *Fol. ent. hung.* 18: 179 - 183.
25. Iharos Gy. (1965): A Bakony-hegység Tardigradafaunája. II. - *Állatt. Közl.* 52: 47 - 56.
26. Iharos Gy. (1966): A Bakony-hegység Tardigradafaunája. III. - *Állatt. Közl.* 53: 69 - 78.
27. Iharos Gy. (1966): Neue Tardigraden-Arten aus Ungarn. (Neuere Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-fauna Ungarns. VI.). - *Acta zool. hung.* 12: 111 - 122.
28. Iharos Gy. (1966): Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna Österreichs. - *Acta zool. hung.* 12: 123 - 127.
29. Iharos Gy. (1967): Beiträge zur Kenntnis der Tardigradenfauna von Neuguinea. - *Opusc. zool.* 7: 113 - 116.
30. Iharos Gy. (1967): Liste der Tardigraden Ungarns. - *Acta zool. hung.* 13: 125 - 138.
31. Iharos Gy. (1968): Ergebnisse der zoologischen Forschungen von Dr. Z. Kaszab in der Mongolei. 162. Tardigrada, II. - *Opusc. zool.* 8: 31 - 35.
32. Iharos Gy. (1968): The Scientific Results of the Hungarian Soil Zoological Expedition to South

- America. 6. Eine neue Tardigraden-Gattung von mariner Verwandtschaft aus dem chilenischen Altiplano. - *Opusc. zool.* 8: 357 - 361.
33. Iharos Gy. (1968): Újabb adatok a Bakony-hegység Tardigrada-faunájához. (A Bakony-hegység Tardigrada-faunája. IV.) - *Veszprém megyei Múz. Közl.* 7: 327 - 338.
34. Iharos Gy. (1969): Beiträge zur Kenntnis der Tardigraden Indiens. - *Opusc. zool.* 9: 107 - 113.
35. Iharos Gy. (1969): Tardigraden aus Mittelwestafrika. - *Opusc. zool.* 9: 115 - 119.
36. Iharos Gy. (1969): Einige Angaben zur Tardigradenfauna Vietnams. - *Opusc. zool.* 9: 273 - 277.
37. Iharos Gy. (1969): The Scientific Results of the Hungarian Soil Expedition to South America. 15. Tardigraden aus den Sammlungen der ersten und zweiten Expedition. - *Opusc. zool.* 9: 279 - 289.
38. Iharos Gy. (1970): Eine neue Tardigraden-Art aus dem Bakony Gebirge. - *Opusc. zool.* 10: 115 - 116.
39. Iharos Gy. (1971): Zoological collectings of the Hungarian Natural History Museum in Korea. 5. Tardigraden aus der Koreanischen Volksdemokratischen Republik. - *Annals. hist.-nat. Mus. natn. hung.*, 63: 159 - 164.
40. Iharos Gy. (1973): Neuere Daten zur Kenntnis der Tardigraden-Fauna von Neuguinea. - *Opusc. zool.* 10: 65 - 73.
41. Iharos Gy. (1973): Angaben zur geographischen Verbreitung der Tardigraden. - *Opusc. zool.* 12: 73 - 86.
42. Iharos Gy. (1975): Summary of the results of forty years of research on Tardigrada. - *Intern. Symp. on Tardigrades. Mem. Ist. Ital. Idrobiol.*, 32 Suppl.: 159 - 169.
43. Iharos Gy. (1977): Die Tardigradenfauna des Bakony-Gebirges, V. - *Opusc. zool.* 13: 61 - 67.
44. Iharos Gy. (1978): Tardigradák a Szigligeti Arborétum területéről. *Veszprém megyei Múz. Közl.* 13: 95 - 98.
45. Iharos Gy. (1978): Data to the knowledge of the Tardigrada fauna of Tunisia. - *Fol. ent. hung.* 31: 161 - 163.
46. Iharos Gy. (1981): Előzetes adatok a barcsi borókás tájvédelmi körzet Tardigrada faunájáról. *Dunántúli Dolg. Term. tud. sor.* 2: 43 - 44.
47. Iharos Gy. (1982): Tardigradologische Notizen. I. - *Misc. zool. hung.* 1: 85 - 90.
48. Iharos Gy. (1985): Über taxonomische Probleme der Gattung Itaquiscon Barros, 1939 /Tardigrada /. - *Misc. zool. hung.* 3: 15 - 18.
49. Iharos Gy. (1985): Revidierter Katalog der Tardigraden Ungarns. - *Misc. zool. hung.* 3: 19 - 30.
50. Iharos Gy. (1985): A Barcsi borókás tardigrada faunája. - *Dunántúli Dolg. Term. tud. sor.* 5: 71 - 84.
51. Iharos Gy. (1987): Some data to the Tardigrada fauna of the Kiskunság National Park. - in: *The Fauna of the Kiskunság National Park, Budapest, 1987.* pp. 63 - 64.
52. Iharos Gy. (1991): Data to the Tardigrada fauna of the Bátorliget Nature Reserves. The Bátorliget Nature Reserves - after forty years, 1990. *Studia Naturalia* 1: 241 - 242.
53. Iharos Gy., Vargha B. (1995): Tardigradák a Zselic területéről. - *Janus Pannonius Múz. Évk.* 39 /1994/: 33 - 38.
54. Vargha B., Iharos Gy. (2000): Medveállatka (Tardigrada) fajok előfordulása Somogy megyében. - in: *Somogy megye faunalistája (kiadás alatt).*

Author's adress:

Dr. Béla Vargha

József Fodor National Center of Public Health

National Institute of Environmental Health

H-1096 Budapest

Gyáli út 2 - 6.

Hungary